

Svar:

Analysen har — som det er nævnt i rapporten på side 19 — taget den problemstilling op til undersøgelse, hvilken retning de interne vandringer af arbejdskraft i EF vil tage efter en udvidelse af medlemskredsen. På baggrund af de faktiske forhold er Italien betragtet som „eksportør“ af arbejdskraft, og det er forudsat, at det italienske sociale system, hvad angår de udbetalte ydelsers niveau, ikke er bedre end niveauet i de undersøgte lande, hvor den italienske arbejdskraft kunne tænkes at vandre til.

Som det fremgår af redegørelsen, side 12-15, afsnittet „sociale ydelsers indflydelse på arbejdskraftbevægelsen“, er forskelle i de sociale sikringssystemer kun én blandt mange faktorer, som påvirker arbejdskraftens vandringer, og formentlig en af de mindre væsentlige.

På baggrund heraf og henset til undersøgelsens formål er det mindre interessant at vurdere, hvad der rent faktisk måtte motivere de italienske vandringer af arbejdskraft, så meget desto mere som der ikke er tale om forhold, der vil ændre sig i forbindelse med EF's udvidelse.

Hertil kommer, at Italien netop på undersøgelsestidspunktet var i færd med at gennemføre omfattende reformer af det sociale sikringssystem. De forskellige forsikringsformer for lønmodtagere var indeholdt i mere end 170 love, dekretter og regulativer, hvoraf størstedelen stammede fra mellemkrigsårene. Til rationalisering heraf er der for nylig vedtaget en ny pensionslov dækkende størstedelen af de privat ansatte lønmodtagere. Endvidere er en ny lov for en landsdækkende sygeforsikring under udarbejdelse til afløsning af det uoverskuelige antal sygeforsikringer, der findes i dag. Ved denne reform af sundhedsvæsenet skal det finansieret over skatterne og på basis af lokale „sundhedscentre“, gøres muligt for enhver italiensk statsborger fra 1976 gratis at opnå samtlige ydelser inden for sundhedsplejen.

I hovedtræk vil det italienske socialsystem herefter indebære følgende:

For alderdomspension indtræder pensionsalderen ved 60 år for mænd og 55 år for kvinder, og pensionen vil fra januar 1976 udgøre 80 pct. af den senest opnåede løn.

Det er som hovedregel en betingelse, at den pågældende har været forsikret og betalt præmier i mindst 15 år. Højeste pension kan udbetales til lønmodtagere under pensionsalderen, såfremt de har været forsikret i mindst 35 år, ellers kræves 40 års arbejde for at opnå fuld pension.

Retten til invalidepension indtræder, såfremt den pågældende har været forsikret i mindst 5 år, hvoraf ét år ligger inden for de seneste fem år før invaliditetens indtræden.

En enke efter en forsikret vil modtage 60 pct. af dennes alderdoms- eller invalidepension samt 20 pct. for hvert barn under 18 år, dog kan beløbet ikke overstige mandens pension.

Arbejdsløshedsforsikring er obligatorisk for ikke-ledende lønmodtagere. Den finansieres med et arbejdsgivertilskud på 2,6 pct. af lønnen samt statstilskud. For at opnå udbetaling skal den pågældende have været forsikret i mindst 2 år, heraf et år inden for de sidste 2 år før arbejdsløshedens indtræden.

Endvidere findes der børneforsikring og familieforsikring i tilfælde af arbejdsudygtighed, samt tuberkuloseforsikring. En særlig lønudligningsfond skal kompensere industriarbejdere, som på grund af ufrivillige arbejds pauser eller nedsat arbejdstid ikke opnår fuld løn. Kompensationen udgør $\frac{2}{3}$ af lønnen og udbetales for de timer, han ikke har arbejdet mellem 24 og 40 timer om ugen. Perioden for udbetaling kan ikke overstige 3 måneder. Ordningen finansieres ved et arbejdsgiverbidrag på 0,2 pct. af den udbetalte løn.

Spørgsmål 43:

Udvalget udbeder sig præsident Kekkonens nylige udtalelser til Dagens Nyheter om Danmarks stilling under Nordek-forhandlingerne. Ministerens kommentar her til udbedes.

Svar:

Som det fremgår af vedlagte interview, offentliggjort i det svenske dagblad „Dagens Nyheter“ har præsident Kekkonen udtalt for det første, at han under Nordek-forhandlingerne bemærkede, at visse af deltagerlandene, især Danmark, betragtede Nordek som et springbræt til EF, men at det på